

6.Handledning

2 feb –10

På lördag em den 9 jan var det så dags för mig att träffa min handledare (mhl). Vi hade redan innan kursstart haft lite mejlkontakt och bekantat oss lite med varandra. Jag visste att mhl förra året hade avslutat sin Equipping for ministry och sedan börjat en anställning på Woodbrooke. Mhl hade således en färsk upplevelse av att gå min utbildning men ingen erfarenhet av att vara handledare.

Jag fick stiga in på ett kontor och sitta ner i en fåtölj och vi inledde på kväkarvis med en stunds tystnad. Efter att ha utbytt en del allmänna tankar om hur det var att vara här och börja kursen, fick jag frågan varför jag ville gå den här utbildningen. Jag berättade då om några upplevelser av andligt uppvaknande från förra sommaren och försökte förmedla hur de verkat in i mitt liv och hur det hela så småningom ledde fram till att jag nu satt här.

Min handledare visade sig både uppriktig och tillmötesgående men lyssnade varken uppmärksamt eller särskilt länge. Uppstod en tystnad ville mhl genast fylla ut den med information, nya frågor eller dela egna erfarenheter. Jag märkte en viss svårighet att få tid att formulera mig och samtalen fick en för mig obekvämlig rytm. Var fanns fokus och varför denna rädsla för tystnaden?

Jag vill att min handledare ska finnas där för mig och ge min berättelse tid att ta form. Jag vill att mhl iakttar mig uppmärksamt och lyssnar till orden men också efter de utsägbara budskapen mellan orden. Jag behöver tystnaden för att de djupa meningsskapande orden ska få tid att träda fram och laddas med betydelse.

Intressant start på vårt samarbete, tänkte jag efteråt. Vad ska jag nu lära av detta och hur går jag vidare för att detta skall bli fruktbart. Jag delade min erfarenhet med en vän som gav mig rådet att uttrycka min upplevelse och inte bara hoppas på förändring.

Torbjörn Söderquist